Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste September 1893. 42de Aargang.

Fuldmagt.

Menneskene i Almindelighed ere meget tilbøjelige til at behandle Spørgsmaalet om Fuldmagt eller Myndighed, navnlig i religiøs Henseende, paa en meget ulogisk og ufornuftig Maade. Det er imidlertid en Selvfølge, at en Embedsmand, hvad enten det gjælder religiøse eller verdslige Anliggender, for lovmæssig at kunne udføre sine Embedspligter først maa modtage sit Kald eller sin Fuldmagt som saadan af den, som har Ret til at besætte Embedet, thi uden dette vilde hans Foretagender eller Forvaltninger som Fuldmægtig ikke blive anerkjendte eller være til ringeste Nytte for dem, som anbetro sig til hans Tjeneste.

En foregiven Embedsmyndighed kan ikke gavne Nogen, og den, som vover at bedrage Folk ved at paatage sig Myndighed, som han ingen Rettighed har til, bør betragtes som en grov Forbryder og straffes for sin Forseelse. Dette vil sikkert være alle fornuftige Menneskers Mening om en saadan Person, naar det gjælder verdslig Myndighed. Hvis disse Anskuelser imidlertid ere rigtige, naar Talen er om det Verdslige, hvor meget mere maa de da ikke være det med Hensyn til guddommelig Myndighed! Hvis En, som drister sig til at foregive, at han har verdslig Myndighed, og handler efter dette sit Foregivende, bør lide Straf og Vanære, hvor meget større bør da ikke deres Fordømmelse blive, som vove at foregive at handle i Herrens Sted paa Jorden!

Det kan være skadeligt nok, at En ved Falskhed og Svig bedrager sine Medmennesker i timelig Henseende, men at En viser sig i et falsk Lys og bedrager sine Brødre og Søstre — Guds Børn — i aandelig Henseende, er meget værre, eftersom det i sidste Tilfælde gjælder deres Sjæls evige Frelse og Lyksalighed.

Dersom man stillede det Spørgsmaal til Nutidens sekteriske Præster, hvorfra de havde erholdt deres Myndighed, vilde man uden Tvivl faa højst forskjellige Svar. Een vilde have modtaget sin Myndighed fra Kongen, en Anden fra Konsistoriet, en Tredje fra Menigheden, en Fjerde fra Guds Ord, en Femte

havde faaet en „indre Kaldelse" o. s. v.; men hvis dette Spørgsmaal rettedes til de Sidste-Dages Helliges Ældster, kunde de med Sandhed og Frimodighed svare, at de havde modtaget deres Myndighed, ligesom Aron modtog sin Myndighed, nemlig gjennem en Guds Profet.

Apostelen Paulus siger: „Ingen tager sig selv denne Ære (at være Præst), men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aron var." (Heb. 5, 4.) Der udfordres guddommelig Fuldmagt for at udføre de vigtige Ordinanser, som ere nødvendige for Menneskets Salighed, og uden denne Fuldmagt ere alle religiøse Handlinger uden Nytte eller Gavn og blive kun Gudsbespottelse.

Da Jesus udsendte sine Apostle for at prædike Rigets Evangelium, gav han dem Myndighed til at udføre de Pligter, som fulgte med deres Kald, men hvis Nogle vovede at paatage sig selv en lignende Myndighed og forsøgte i Jesu Navn at udføre Noget uden at have modtaget retmæssig Fuldmagt dertil, bleve de haardt straffede, som for Exempel Tilfældet var med Skevas syv Sønner, hvorom vi læse i det nye Testamente.

Præstedømmet, eller Magten til at udføre de forskjellige Ordinanser i Kristi Kirke, kunde i Jesu og Apostlenes Dage alene meddeles af dem, som selv vare i Besiddelse af Fuldmagt dertil, eller som selv havde Præstedømmet beseglet paa sig; og den samme Regel maa nødvendigvis gjælde i alle Guds Uddelinger, eftersom Gud selv og alle hans Love ere uforanderlige. Denne Meddelelse af Myndighed skete med Haandspaalæggelse af vedkommende bemyndigede Herrens Tjenere. (Se Ap. Gj. 6, 5. 6.; 13, 1.—3.)

Guds Præstedømme blev borttaget fra Jorden, da Guds Profeter og Apostle lede Martyrdøden og bleve udryddede af deres Fjender, og Ingen undtagen de, som selv vare i Besiddelse af Præstedømmet, kunde gjengive det. Det har ikke eksisteret paa Jorden i mange Aarhundreder, og Menneskene have været overladte til sig selv og vandret i Mørke; de have bogstavelig talt opfyldt Pauli Ord, naar han siger: „Den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." (2. Tim. 4, 3. 4.) Som Følge heraf har der i næsten atten Hundrede Aar ikke været Nogen paa Jorden, som har haft Myndighed til at tale i Herrens Navn, og som har kunnet sige: „Saa siger Herren."

Vi finde, at de, som ikke have modtaget deres Myndighed fra Gud gjennem den Kilde, han har bestemt, maa ty til at aandeliggjøre og bortfortolke den hellige Skrift, saa at den bliver meningsløs og tom. I Stedet for en sand Theologi, indeholdende „den sunde Lærdom," finde vi kun Gisninger og Formodninger. Religionen er bleven en død Form, et ydre Skin, aldeles uden Kraft. Men Herren har lovet, at „deres Vises Visdom skal forgaa og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig," og at han vil blive ved at handle underlig med dem, som holde sig nær til ham og ære ham med deres Mund, med deres Læber, medens deres Hjerte er langt fra ham, og hvis Frygt for Gud er Menneskens Bud, som de have lært. Hvorfor? Fordi de „have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft;" fordi „de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til Intet."

I Modsætning til den selvtagne og ranede Magt, fejlagtig kaldet Fuldmagt eller Myndighed, som Nutidens „Ordets Tjenere" have forskaffet sig, ville vi

nævne den Fuldmagt og Myndighed, som Joseph Smith, den store Sidste-Dages Profet, modtog fra dem, som selv vare i Besiddelse af den og som Følge deraf havde Ret til at overføre den paa Andre.

Denne Herrens Tjener, Joseph Smith, tog sig ikke selv den Ære at være en Guds Profet og Jesu Apostel, men blev kaldet dertil gjennem Aabenbaring fra Gud. Han modtog først det aronske Præstedømme af Johannes den Døber og senere det melkisedekske Præstedømme direkte fra Peter, Jakob og Johannes, som aabenbarede sig for ham, ligesom Moses og Elias aabenbarede sig for dem paa Forklarelsens Bjerg. De beseglede paa Joseph det hellige Præstedømme, og gjennem ham have Tusinder og atter Tusinder modtaget det og den samme Myndighed, som han modtog, og ere, ligesom Jesu Disciple i forrige Dage, gaaede ud for at forkynde Evangeliet for deres Medmennesker.

Da Jesus udsendte sine Disciple, gav han dem Magt over onde Aander og Magt til at helbrede de Syge o. s. v. Han sagde til dem: „Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne." (Joh. 20, 23.) Hvad de, som modtoge deres Myndighed fra en saadan Kilde, sagde, var Guds Ord, og de kunde med Fuldmagt fra Herren sige: „Det er den Helligaands Beslutning og vor." (Ap. Gj. 15, 28.)

Herren har ogsaa vist, at han anerkjender de Handlinger, som udføres i hans Navn af dem, som han har kaldet til at være sine Vidner blandt Menneskene i vore Dage, thi mange af Herrens Tjenere i vor Tid kunne sige med de gamle Apostle: „Herre, endog de onde Aander ere os underdanige."

Aandens Udødelighed.

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 343.)

At Børnene i mange Henseender ligne Forældre baade i Karakter og aandelige Evner og Anlæg saa vel som i Legemets Form og Udseende, have bragt de fleste Mennesker til at tro, at Børnene arve disse Egenskaber efter Forældrene, eller for at blive bedre forstaaet, at Forældrene ere den absolute og direkte Aarsag til Børnenes Aand saa vel som til deres Legeme. Efter vor Anskuelse forklares dette meget bedre derhen, at disse Aander, som saaledes ligne deres jordiske Forældre i Karakter og andre Aandsegenskaber, ogsaa lignede dem i hin forrige første Prøvestand, og at de vare bestemte eller maaske havde det Privilegium selv at vælge deres jordiske Forældre, fordi deres Interesser, Anskuelser og Følelser vare af samme Beskaffenhed, inden de kom her. Derved, og kun derved, kan Udvælgelse, som omtales i Bibelen flere Steder, komme i Harmoni med Guds Retfærdighed, som ikke gjør Personsanseelse uden som en Følge af Personernes større eller mindre Retfærdighedskjærlighed. Som det er med at ligne Forældrene med Hensyn til Aandens moralske Karakter, saaledes er det ogsaa med Hensyn til andre aandelige Anlæg og Gaver, som Børnene have fælles med deres jordiske Forældre. Den, som

elsker Musik f. Eks., vil af naturlige Grunde søge sammen med Musikelskere eller musikalske Kunstnere; Malere med Malere og saaledes i de fleste Tilfælde „Lige søge sin Lige." Er det derfor ikke ganske naturligt, at, som dette foregaar her i Livet, hvor Alt er saa kortvarigt, det Samme har været Tilfældet hisset gjennem de svundne Evigheder, hvor uden Tvivl alle Kunster og Videnskaber have naaet en langt højere Grad af Fuldkommenhed, end vi her kunne opnaa gjennem vort korte jordiske Liv. At derfor disse Ligheder i aandelige Egenskaber, som findes mellem Forældre og Børn, stamme fra deres fælles Interesse og Kjærlighed for disse i deres første aandelige Prøvestand og uden Tvivl ere en direkte Følge af gjensidige Pagter eller Overenskomster med Hensyn til deres jordiske Prøvestand og hvem der skulde være Forældre til den ene Slægt efter den anden, synes at være udenfor al Tvivl og langt mere fornuftigt end at antage den almindelige Mening, at Børnene arve disse Egenskaber fra deres jordiske Forældre.

Det er en mærkelig Kjendsgjerning, at selv de faldne Aander, som bleve nedstyrtede til Helvede, „fordi de syndede," ikke mistede den Kundskab, som de havde om Kristus, endskjøndt de aldrig have erholdt jordiske Legemer. Vi finde i det nye Testamente Følgende: „Og der han kom paa hin Side, til de Gergeseners Land, mødte to Besatte ham, som kom ud fra Gravene, og vare saare vilde, saa at Ingen kunde vandre ad den Vej. Og se, de raabte og sagde: Jesus, Du Guds Søn! hvad have vi med Dig at gjøre? Er Du kommen hid før Tiden at pine os? Men der var langt fra dem en stor Hjord Svin, som græssede. Men Djævlene bade ham og sagde: Dersom Du uddriver os, da tilsted os at fare i Svinehjorden. Og han sagde til dem: Farer hen! Men der de vare udfarne, fore de hen i Svinehjorden; og se den ganske Svinehjord styrtede sig af Brinken i Søen og døde i Vandet." (Matth. 8, 28.—32.) Disse Djævle kjendte Jesus og vidste at han var Guds Søn, og de vidste ogsaa, at han en Gang vilde straffe dem, men syntes vistnok, at det var for tidligt, og derfor spurgte de, om han var kommen for at pine dem før Tiden. De havde ikke selv jordiske Legemer, og derfor toge de Andres Legemer i Besiddelse, hvorved disse erholdt overmenneskelige Kræfter, som gjorde, at hverken Lænker eller Bøjer kunde holde dem. Da Jesus spurgte om den urene Aands Navn, svarede denne: „Legion er mit Navn, thi vi ere mange." Dette viste sig, da de vare uddrevne og fordelte sig i den store Hjord Svin, hvilken en ren Aand ikke kunde have gjort. (Se Mark. 5, 1.—13. og Luk. 8. 27.—33.)

Et andet mærkeligt Tilfælde, som vidner om de urene Aanders Kundskab, findes omtalt i Apostlenes Gjerninger 19, 13.—16. Her finde vi nogle jødiske Besværgere, som driftede sig til at bruge Jesu Navn uden den fornødne Myndighed, „men den onde Aand svarede og sagde: Jesus kjender jeg, og om Paulus ved jeg, men I, hvo ere I? Og det Menneske, i hvem den onde Aand var, sprang ind paa dem og overvældede dem og fik saadan Magt over dem, at de undflyede nøgne og saarede ud af samme Hus." Ved en anden Lejlighed finde vi, at en Pige, som havde en Spaadomsaand, fulgte efter Apostelen Paulus og andre af Herrens Tjenere og raabte og sagde: „Disse Mennesker ere den højeste Guds Tjenere, som forkynde Eder Saliggjørelsens Vej. Dette gjorde hun mange Dage." (Ap. Gj. 16, 17. 18.) Dette viser tydeligt, at

de onde Aander havde en vis Kundskab og Tro paa Jesus Kristus, og vidste Besked om hans retmæssige Myndighed, som de maatte underkaste sig, men naar Andre, som ingen Myndighed havde, forsøgte at uddrive dem, svarede de trodsigt: „Jesus kjender jeg, og om Paulus ved jeg, men I, hvo ere I?"

Disse faldne Aander vare Individer eller personlige Væsener, lige saa meget som andre Aander, om hvilke vi have talt i det Foregaaende; thi ellers kunde de ikke have syndet og som en foreløbig Straf være nægtet at faa jordiske Legemer, saaledes som de andre Aander, der nu som Mennesker gjennemgaa denne Prøvestand og undertiden ere udsatte for disse faldne Aanders Had og Forfølgelse. Djævlene havde beholdt deres Kundskab om Kristus, paa hvem de ikke haabede, men for hvem de kun frygtede og derfor spurgte: „Er Du kommen hid før Tiden at pine os?" De kjendte godt Guds Tjenere fra Andre, som selv havde paataget sig Myndighed, og de anerkjendte det af Herren indsatte Præstedømme, medens de spottende spurgte de Andre: „Hvo ere I?" Dette viser altsaa paa det Bestemteste, at selv de onde Aander have Kundskab, inden de faa jordiske Legemer; thi de have endnu Intet faaet og ville heller aldrig opnaa dette Privilegium. Det er derfor, at de tage andre Legemer i Besiddelse og som oftest foraarsage Menneskene baade Sinds- og Legems-Lidelser paa Grund af Misundelse og Had, som de nære imod dem.

Aanderne have ogsaa Udseende og som Følge deraf baade Form og Størrelse. Uden disse Betingelser kunde der ikke være Tale om noget Individ eller personligt Væsen. De kunne derfor ikke være paa mere end eet Sted ad Gangen og kunne kun optage et begrændset Rum eller Plads i Forhold til deres Form og Størrelse. To Aander kunne ikke optage netop den samme Plads paa een Gang. Derfor maa den Ene flytte sig for den Anden. Dette nødvendiggjør en idelig Omskiftning af Plads i Rummet og foraarsager, hvad vi kalde Bevægelse, hvilken ere en af de store Naturlove, som styre Livsfunktionerne, og som tillige er Aarsagen til de Forandringer, som vi daglig se foregaa omkring os, og som, hvad det Fordiske angaar, frembringe baade Liv og Død. Aandens Form er aldeles lig det jordiske Legeme; thi den udfylder enhver Del af samme. Hvor Aanden ikke længer er tilstede i en Del af et Legeme, er samme straks udsat for Forraadnelse, ligesom naar den ved Døden ganske forlader Legemet, da alt Liv aldeles ophører; men at Aanden ikke dør, om end ogsaa betydelige Dele af Legemet ere amputerede og hengivne til Opløsning og Forraadnelse, kan Enhver overbevise sig om ved at spørge dem, som ulykkeligvis have mistet et Ben eller en Arm. De føle bestandig, som de endnu vare i Besiddelse af en usynlig Gjenpart af det mistede Lem. Man hører dem klage over Kulde eller Hede og andre Smerter i de tabte Legemsdele, især Fingre eller Tæer, og det er ikke Indbildning, men en lige saa virkelig Fornemmelse som den, man har, naar man fryser eller brænder de legemlige Fingre eller Tæer. De Ulykkelige ville kunne give mange Vidnesbyrd om, at deres forkroblede Legeme besidder Aandens Lemmer ubeskadigede, og Følelsen er det Middel, hvorved Aanden giver sin Nærværelse tilkjende.

Man har sædvanligvis indskrænket Aandens Opholdssted i det jordiske Legeme til en enkelt Del af samme, sædvanligvis Hjertet, men undertiden ogsaa Hjernen. At disse Legemsdele ere

af stor Betydning for Aandens Virksomhed, kan ikke nægtes, men Livet kan være tilstede og de andre Dele af Legemet være i en forholdsvis sund Tilstand, medens baade Hjerte og Hjerne ere syge. De ere kun, ligesom de andre Dele af Legemet, Organer for de tilsvarende Dele af den udødelige og udelelige Aand, som giver alle Legemets Dele Liv og Form.

Aandens Udseende er derfor aldeles lig Menneskenes. Kvindelige Aander have Udseende af Kvinder, og mandlige Aander have Udseende af Mænd med al den Afveksling i Ansigtstræk, Størrelse, Form og andre Kjendetegn, som disse Aander fremvise i de jordiske Legemer, som de bebo her i Livet. Uden dette vilde al Individualitet ophøre, og vi maatte forgjæves haabe at møde vore dyrebare Hedengangne efter Døden.

Som allerede vist i det Foregaaende, vare Aanderne i Besiddelse af personlig Karakter og Handleevne i deres første Prøvestand og ere det ligeledes i denne vor nuværende Prøvestand, hvor de i disse dødelige Tabernakler stræbe efter en Aands højeste Maal, nemlig et udødeligt Legeme, gjennem en herlig Opstandelse, formedelst Trofasthed og Lydighed under Guds Befalinger. De ville fremdeles være personlige Væsener, efter at de ved Døden forlade disse Legemer, og ligeledes, naar de formedelst Opstandelsens Kraft atter erholde deres Legemer til Brug, men herliggjorte og udødelige. Vi skulle derfor, under alle disse forskjellige Udviklings- eller Fremskridts-Trin, som Aanden gjennemgaar, finde den at være det samme Individ, det samme Væsen, ansvarlig for Gud for det Brug, som den har gjort af sine Evner, og som en Følge deraf mere lykkelig i den Sfære, hvori den saaledes stilles. Aandernes Udseende med Hensyn til deres Skjønhed og andre herliggjørende Egenskaber vil ogsaa bero paa dens personlige Karakter og Værdighed, som er en Følge af denne personlige Ansvarlighed, men alle Aander ville have Menneskeskikkelse, med en større eller mindre Grad af Herlighed i Forhold til deres Gjerninger.

Vi anse det næsten for overflødigt at hente Beviser for dette, om hvis Sandhed Fornuften uden videre burde kunne overtyde ethvert tænkende Menneske. Der siges, at „Gud bruger sine Engle som Vinde (i det Engelske staar Aander) og sine Tjenere som Ildsluer;" og: „Ere de ikke Alle tjenende Aander, udsendte til Hjælp for dem, som skulle arve Salighed." (Hebr. 1, 6. 16.) Hvad enten hermed menes Aander, som have været paa Jorden i dødelige Legemer, eller Aander, som endnu ikke have modtaget jordiske Legemer, saa er det klart, at de ere Individer, og at Gud bruger dem i sin Tjeneste. Som Individer maa de derfor have baade Form og Størrelse, uden hvilket Individet ikke kan eksistere.

Forstaaelsen af denne Kjendsgjerning indbefatter megen herlig Trøst og Opmuntring for os Dødelige. Vi ville derved blive i Stand til hisset at gjenfinde dem, vi elskede saa højt her i Livet. Moderen vil finde sine Børn; Børnene den hedengangne kjærlige Moder; Hustruen sin forudgangne Ægtefælle og Manden sin hensovede dyrebare Hustru; Venner ville gjenforenes og gjenkjende hverandre for at kunne fastholde de her knyttede inderlige Forbindelser, med den Fortrøstning, at Døden ikke mere kan adskille dem. Kun Et kan herefter gjøre Skilsmisse imellem dem, og det er deres forskjellige Forhold til Gud og hans Love, — og hvad deraf følger, deres forskjellige fremtidige Opholdssteder, der bestemmes efter de Gjerninger, som de have udført her i Livet; thi „naar Men-

neskens Søn kommer i sin Herlighed, og alle hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Trone, og alle Folkeslag skulle forsamles for ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde skiller Faarene fra Bukkene." (Matth. 25, 31. og til Enden af Kapitlet.) Denne Adskillelse vil vistnok være een af Aarsagerne til, at de Ugudelige ville hengive sig til „Graad og Tænders Gnidsel," idet de for bestandig se sig skilte fra dem, som de, trods deres Ugudelighed, dog elskede, men som de da ville være uværdige til at være sammen med. Hvis Aanderne ikke bibeholdt deres Form og almindelige Udseende, vilde det kun være meningsløs Snak at tale om Gjenforening eller Gjenkjendelse, Straf eller Belønning, eller noget Andet, som kommer i Betragtning, naar man taler om Personer eller Væsener med Fornuft og andre Aandsevner.

Et Væsen, som har Skikkelse eller Form, maa enten være nøgen eller ogsaa blive forsynet med en Klædning eller Bedækning, der i større eller mindre Grad skjuler de ydre Former af denne Skikkelse. At Klæderne ikke blive den menneskelige Familje medfødte eller siden voxe frem og bedække og pryde Legemet, saaledes som det er Tilfældet med Dyr og Fugle, er Noget, som enhver ved. Vi komme Alle nøgne til denne Verden, men blive i Almindelighed straks forsynede med Klædningsstykker af vore jordiske Forældre. Hvad vi kalde Død, er i en vis Forstand en anden Fødsel, i Lighed med vor Fødsel her i dette Liv. Vi træde ud af Legemet og befinde os straks i andre Omgivelser. Vi kunne ikke medgive Aanden Klædningsstykker, men maa indskrænke os til at klæde Liget og overlade Aanden til dens Venner hisset. Den træder saaledes ind i hin Verden, ligesom den gjorde i denne, uden at bringe Noget med sig, og den er, ligesom ved dens Indtrædelse i denne Verden, i Begyndelsen afhængig af Andres Hjælp. Mange af de Hellige, saa vel som andre Mennesker, have set og talt med deres afdøde Slægtninge og Venner, som saaledes vare virkelige Aander uden jordiske Legemer, og de have i alle Tilfælde uden Undtagelse set dem i Klæder af forskjellig Slags. De have vist sig, som de vare her, i Et og Alt, og talt og handlet aldeles som den Gang, de vare levende i Kjødet. Deres Størrelse, Form, Ansigtstræk, Stemme og Gebærder vare aldeles, som da de levede paa Jorden.

Aabenbareren Johannes skriver om, hvad han saa, Følgende: „Og der det (Lammet) oplod det femte Segl, saa jeg under Alteret deres Sjæle (eller Aander), som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de bare. Og de raabte med høj Røst og sagde: Herre, Du Hellige og Sanddrue! hvor længe tøver Du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? Og dem bleve givne, hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid." (Aab. 6, 9.—11.) Det er ikke tænkeligt, at de vare nøgne fra den Tid, da de som Martyrer mistede deres jordiske Legemer, men kun, at de bleve givne disse lange hvide Kjortler som en Slags Hædersdragt for deres Standhaftighed under de Tiders haarde Prøvelser. Man vil, ved at læse andre Steder af Johannes' Aabenbaring, finde, at andre Skarer i Himmelen ogsaa vare klædte i lange, hvide Kjortler, og Nogle havde dertil Guldkroner paa deres Hoveder. Da disse bleve dem givne, er det klart, at Nogen maatte uddele dem, og hvem Andre end deres frelste Venner kunde gjøre det?

(Sluttes.)

Den 1ste September 1893.

Til Missionærerne.

En Mand, som er bleven kaldet af Herrens Tjenere og beskikket af dem til at gaa ud i Verden for at sprede Lys og for at prædike Jesu Kristi frelsende Evangelium for sine Medmennesker, og som, førend han faar sin Beskikkelse, modtager det melkisedekske Præstedømmes Magt eller Himmeriges Riges Nøgler, saa at hvad han binder eller løser paa Jorden, er bundet eller løst i Himmelen — en saadan Mand er en Guds Repræsentant paa Jorden, og han bør opføre sig som en saadan Mand blandt sine Medmennesker. Hans Tanker, Ord og Handlinger bør være inspirerede af den Helligaand — hvilken Aand alene kan fastholdes ved stadig at holde Herrens Bud.

„Se, jeg sender Eder som Faar midt iblandt Ulve," blev der sagt til dem, som den store og vise Mester udsendte, og det Samme lyder til dem, som ere udsendte i disse de sidste Dage. Den samme Hyldest og Modtagelse, som Herrens Tjenere modtoge i forrige Dage, kunne vi alene forvente at modtage. Dersom det ikke var saaledes, vilde vi maaske undertiden fristes til at tvivle om Rigtigheden af vor Kaldelse. Men naar vi gjennemgaa de samme eller lignende Prøvelser, Lidelser og Selvfornægtelser, som hine Guds Mænd maatte taale, kunne vi glæde os ved at sammenligne vor Stilling med deres; og ligesom de paa Grund af deres Trofasthed mod Guds Bud modtoge Ophøjelse og evig Lyksalighed, kunne vi ogsaa forvente, at vor Belønning vil blive i Forhold til vor Trofasthed og Nidkjærhed i at sprede Sandheden blandt vore Medmennesker og oprette Guds Værk paa Jorden.

Verdens Store og Vise — de Skriftkloge og Farisæer — søgte i Jesu Dage mest af Alle at gjøre ham Ondt og at forhindre Sandhedens Udspredelse blandt Folket; de søgte at fange ham i Ord for derved om muligt at faa Lejlighed til for Folket at fremstille ham som En, der foragtede og overtraadte Loven, og tilsidst, da hans Tid var kommen, lykkedes det dem at faa Dødsdommen udtalt over ham.

Det er den samme Slags Mennesker — Mennesker, som ledes af den samme hadefulde Aand, der besjælede Jesu Forfølgere — som i vor Tid modarbejde Herrens Tjenere, og Jesu Ord til sine Apostle passe derfor paa os, naar han siger: „Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder." (Joh. Ev. 15, 19.)

Paa vor Omvandring blandt Folket udsættes vi maaske undertiden for Ubehageligheder og for, hvad vi under andre Omstændigheder vilde kalde Fornærmelser; men, Brødre, vredes ikke paa dem, som forvolde os disse Ubehageligheder, men bed Gud, at han vil aabne deres Forstands Øjne, saa at de kunne være i Stand til at se deres egen Vildfarelse og omvende sig. „Fader! forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre," var den Bøn, som Jesus opsendte for sine Dødsfjender, og vi skulde fostre den samme kjærlighedsfulde Aand; ligesom Jesus

forsøgte at undgaa at blive fanget i de Skriftkloges Garn, saaledes skulde ogsaa vi forsøge at undgaa de Ugudeliges Rænker og listige Anslag, der ere beregnede paa at gjøre os Skade. Det Raad, som Jesus gav sine Apostle, at de skulde være „enfoldige som Duer," kunde ogsaa med Rette anvendes paa os.

Vær kjærlighedsfulde i Eders Tale og i Eders Omgang med dem, som endnu ikke have annammet Evangeliet, men som i Oprigtighed undersøge det; hjælp dem i deres Søgen efter Sandheden; lær dem at læse den hellige Skrift med den rette Aand, saa at de kunne være i Stand til at fatte dens Lære, ja, lær dem at bede til Gud, at han vil sende dem sin Aand til deres Vejledning. Ingen ved det, som er i Gud, uden at være i Besiddelse af Guds Aand, thi „Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder." Saaledes kan ejheller Nogen forstaa den hellige Skrift uden at være ledet af den samme Aand, som inspirerede dem, der skrev den.

Lær de Hellige Nodvendigheden af at holde alle Guds Bud, thi Herren fordrer af sine Børn, at de skulle adlyde hans Befalinger, dersom de ville forvente at opnaa fuldkommen Salighed i hans Rige. Vær ikke bange for at fremstille for de Hellige i Ord, som de ikke kunne misforstaa, hvad Herrem fordrer af dem i deres adspredte Tilstand, og dersom de ved Flid og Arbejdsomhed prøve paa at efterkomme de Raad og Formaninger, som blive dem givne fra Tid til anden af Herrens Tjenere, ville de derved berede sig til at holde flere af Guds Bud, naar de en Gang blive samlede med Herrens Folk i Zion.

Fremfor Alt, Brødre, glem ikke dette: „I ere Jordens Salt; men om Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes?" Dersom vi vilde handle saaledes, at Guds Aand forlod os, til hvad Nytte vilde da vore Ord blive? Ikke til mere Nytte end Ens Ord, hvis Tale — uden Inspirationens Aand — er lig „et lydende Malm eller en klingende Bjælde."

Det er Kraften af Præstedømmets Magt, som maa ledsage vore Ord, og naar de ledsages af denne Kraft, da trænge de ind i den Oprigtiges Sjæl og bære Frugt i Guds egen belejlige Tid, — Nogle tredive Fold, Nogle tredsindstyve Fold og Nogle hundrede Fold. — For at besidde Guds Aand maa vi holde os rene og ubesmittede fra Verdens Daarligheder og modstaa alle de Fristelser, hvormed Djævelen mulig søger at lokke os.

Ved Flid og Udholdenhed i vort Arbejde ere vi mest sikre paa at opnaa vor Belønning. En kan ikke hæve den Løn, som en Anden har fortjent, thi Gud er retfærdig, og „han skal betale hver efter hans Gjerninger;" Enhver vil saaledes faa Belønning efter sit eget Arbejde. Lad os derfor ikke øde eller forspilde vor Tid, men anvende den paa bedste Maade for Guds Værks Fremme. Om vi end ikke ere i Stand til straks at se Frugterne af vort Arbejde, bør vi derfor ikke tabe Modet. Vort oprigtige Arbejde vil blive antaget af Gud, som ser os daglig, og som rigelig vil belønne os for vore Bestræbelser for Sandhedens Sag. Lad Ingen af os tilskrive sig selv Æren af det Gode, som udføres. Gud er alle gode Gavers Giver, og dersom vi maaske synes, at En er i Besiddelse af een eller flere større Gaver end en Anden, bør vi erindre, at „Alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil," og at Æren for alt det Gode, vi udrette, tilkommer Gud alene.

Konferencemøder

Efteraars-Konferencemøderne afholdes:

I Malmø	den 16de	og	17de	September.
„ Kjøbenhavn	„ 23de	„	24de	„
„ Stockholm	„ 7de	„	8de	Oktober.
„ Christiania	„ 14de	„	15de	„
„ Gøteborg	„ 21de	„	22de	„
„ Aalborg	„ 4de	„	5te	November.
„ Aarhus	„ 11te	„	12te	„

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældsterne Hans A. Pedersen, Nephi Anderson og Ole Sorenson jun. fra at arbejde i Christiania Konference;

Ældste C. P. Larsen fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference;

Ældste Martin Nielsen fra at præsidere over Aarhus Konference;

Ældste W. J. Backman, paa eget Forlangende, fra at arbejde i Gøteborg Konference.

Vi bede, at Herren vil velsigne disse vore Brødre for det Arbejde, de have udført i Evangeliets Tjeneste i disse Lande, og at de maa blive bevarede paa deres Hjemrejse baade paa Land og Hav, saa at de med Glæde kunne møde deres Kjære i Efraims Dale.

Beskikkelse.

Ældste C. W. Sorensen beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

Ældste Adam Petersen beskikkes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Paa Besøg.

Ældste Anthony C. Lund, som for Nærværende studerer Musik ved Konservatoriet i Leipzig, og som havde benyttet Sommerferien til at gjøre en Udflugt til England for at besøge sin Fader, Præsident A. H. Lund, aflagde os et kortvarigt, men behageligt Besøg paa sin Tilbagerejse til Tyskland.

Tankesprog.

Sindets Ro er Styrke størst; ikke trygle, ikke true!
Flimrer Du som Lyset først, flakt er Flammen i Din Lue.

Korrespondance.

Bergen, den 10de August 1893.

Præsident C. A. Carlquist.

Kjære Broder!

Jeg haaber, De vil undskylde, at jeg ikke har skrevet før, men min Tid har været optaget med at faa vort nye Lokale færdigt; jeg er Herren meget taknemmelig, fordi han har styret det saaledes, at vi nu have faaet en god Plads, hvor vi kunne holde Forsamling og bære vort Vidnesbyrd til vore Medmennesker.

Bergen har hidtil staaet tilbage, hvad Lokale angaar, og det har altid været vanskeligt at faa et saadant til Leje, thi Folk have været bange for os, og Nogle have forsøgt at ophidse dem mod os. Naar vi for Eksempel havde lejet den Sal, vi tidligere benyttede, kom Præsten og befalede Værten at kaste os ud, men Værten var dog Mand nok til at forsvare os, endskjøndt han sagde, at hvis han, da han lejede til os, havde vidst, at vi vare Mormoner, havde han ikke gjort det, men nu vilde han ønske, at alle hans Folk vare af vor Tro, thi mere ærlige og oprigtige Mennesker havde han ikke kjendt, saa Præsten maatte gaa med uforrettet Sag, men han lovede vor Vært, han skulde lide Straf hisset, fordi han husede saadanne Folk som Mormonerne. Vi have nu faaet et godt Lokale paa Byens bedste Strøg, hvor vi allerede have holdt flere Forsamlinger for fuldt Hus. Sidste Søndag var der ikke Plads til Alle, men Mange maatte staa udenfor; alligevel herskede der en Orden og Fred, som ikke kunde være bedre, og til Folkets Ros vil jeg sige, at de vare Alle opmærksomme.

Jeg nærer de bedste Forhaabninger om, at der vil blive tillagt Menigheden nogle Oprigtige i en nær Fremtid. Vi avertere omtrent hver Uge vore Møder samt de forskjellige Emner af Evangeliet, som vi agte at behandle; jeg tror, at dette har en god Virkning, og at det tjener til at drage Tilhørerne til vore Forsamlinger; de Oprigtige ville saaledes faa Lejlighed til at høre Evangeliet.

Her er ogsaa Nogle, som kun komme een eller to Gange, og som tilsyneladende ere bange for at komme igjen, eftersom de uden Tvivl synes, at de Principer, vi fremstille, ere saa slaaende, at vor Lære maaske kunde smitte dem, saa de selv bleve Mormoner; ja, en Mand stod op sidste Søndag efter Forsamlingen og takkede for Prædikenen og sagde, at Alt, hvad vi havde sagt, var baade godt og sandt, men han bad dog Folket at tage sig i Agt for Mormonerne. Stakkels Mand!

Folket sagde om Jesus, at de vidste, hvem han var, nemlig Tømmermanden Josephs Søn, og tillige, at de kjendte hans Brødre, hvilket de ansaa for at være et urokkeligt Bevis for, at han ikke var Kristus. Den samme Aand gjør sig gjældende i vore Dage. Folk sige: I ere Mormoner, og vi kunne derfor ikke tro Eder, men Eders Principer ere gode og kunne ikke modbevises. Men ligesom Apostelen sagde, at hver Aand, som vil bekjende, at Jesus Kristus er kommet i Kjødet, er af Gud, saaledes sige vi i Dag, at hver Aand, som vil bekjende, at Gud har aabenbaret sig til Mænd i Kjødet, er af Gud, thi baade Omvendte og Uomvendte tro, at Kristus er kommet i Kjødet, saa at i disse vore Dage, da det er moderne at tro paa Kristus, er det Kjendetegn, som Apostelene antoge i deres Dage,

intet Bevis for en sand Tro; der udfordres for at tro lige saa megen Oprigtighed og Selvfornægtelse i Dag som i hine Dage, men vore kristne Venner paastaa, at Enhver vil blive frelst ved sin Tro; vi vide imidlertid, at den eneste rette Maade, hvorpaa noget Menneske kan blive frelst, er ved at tro Alt, hvad Jesus har sagt og lært, samt ved at leve og handle derefter.

Jeg glæder mig ved at være en Budbærer af det evige Evangelium, som Herren har aabenbaret til sin Tjener, Profeten Joseph, og jeg ved, at dersom jeg vil gaa frem i Ydmyghed, vil jeg opnaa større Kundskab om Frelsningsplanen og tidsidst modtage Løn for alt Godt, som jeg udfører her paa Jorden.

De Hellige her leve i fattige Kaar, hvilket er Tilfældet med de Fleste af dem, som annamme Evangeliet, men alligevel gjøre de Alt, hvad de formaa, for Guds Rige og hans Tjenere, og jeg føler Trang til at sige: Gud velsigne dem og belønne dem for alle deres Opofrelser. Jeg ved, at vi arbejde for en retfærdig Giver, som paa den kommende Dag vil betale os Hundrede Fold for vore Anstrængelser og siden skjænke os et evigt Liv, dersom vi ere trofaste. Dette giver os Glæde og Tilfredshed samt Mod til at holde ud under alle Vanskeligheder.

Hils Søskendene i Kjøbenhavn; jeg har dem Alle i kjær Erindring, og ønsker Guds Velsignelse over dem. Hils ligeledes alle Brødrene paa Kontoret. Maa Herren styrke Dem, Broder Carlquist, i Deres ansvarsfulde Stilling, og maa han give Enhver, som arbejder for Sandhedens Sag, en Fylde af Kjærlighedens Aand.

Med Agtelse forbliver jeg

Deres Broder,

A. M. Nielson.

En opfyldt Profeti.

»**July 24th, 1847**«

er en fremhævet Linje i Præsident Wilford Woodruffs Dagbog fra den Tid af hans Liv, da han kom ind som et fremstaaende og virksomt Medlem af det lille Selskab af brave Pionerer, der først betraadte Saltsødalens varme, men ørkenlignende Jordbund. Opfyldt af de nye Omgivelser og med Taknemmelighed til Gud for et Hvilested inspireredes han til at skrive Følgende under ovenstaaende Datum: „Dette er een af de vigtigste Dage i mit Liv og i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Efter at have kjørt over 6 Mile gjennem dybe Kløfter, der endte ved Bjergpassets Munding, havde vi en fuldstændig Udsigt over hele Saltsødalen, det forjættede Land, som var holdt tilbage af Gud som et Hvilested for hans Hellige. I stor Forundring og med dyb Følelse af Taknemmelighed betragtede vi Saltsøens Vande, det glitrede i Solens Skin, medens Bjergenes Toppe ragede op mod Skyerne og Strømme af klart Vand hastede ned mod den brede Dal. Dette var det mest storartede Syn, som vi have set indtil dette Øjeblik. Behagelige Tanker trængte sig ind paa mit Sind ved de Fremtidssyner, der passerede forbi min Sjæls Øje: Inden mange Aar i Fremtiden vil Herrens Hus opbygges i Bjergene og ophøjes over Højene, Dalene ville forvandles til smukke Frugthaver, Vingaarde og frugtbare Marker, Byer opføres til

Herrens Navn, og Zions Standard skal opløftes for Indsamlingen af Nationerne."

Fra den Dag, da Præsident Woodruff nedskrev disse profetiske Tanker, og indtil i Dag har Utahfolket været i en stadig Fremskridtsmarsch og vundet den ene Sejr efter den anden, indtil virkelig i Dag Enhver, der har set Utah, maa erkjende, at Wilford Woodruffs Profeti, udtalt den 24de Juli 1847, er bogstavelig opfyldt; thi Templet er nu fuldført. Med sine mægtige Mure og sine solide Taarne prunker det der, et storartet Monument af Pionerernes Tro og stadige Fremgang. Indenfor de høje Mure, indviet som det er til Fredens og Frelsens Syssel, besøges det af Hundreder af Troende hver Uge, der betragte det Liv herefter som Superlativet over Livet her. Dalene her i Utah ere ogsaa virkelig forvandlede til smukke Frugthaver, Vingaarde og frugtbare Marker, om hvilket Tusinder af Rejsende hvert Aar bære Vidnesbyrd i Verdens forskjellige Sprog og Nationer; thi selv om de ikke ville tillægge de Sidste-Dages Helliges Religion guddommelig Oprindelse, saa nødes de dog til at tillægge Folket Flid, Vindskibelighed, Indsigt og Ærlighed. Ved hver Vandstrøm i Territoriet findes opdyrket Land og lykkelige Hjem, og her er Rum for Mange endnu, og samtidig med Folkemængden øges ogsaa Hjælpekilderne. Utah viser sig i Dag rigere, end den mest Sangvinske vovede at tro i 1847. Vore Marker ere rige paa Græs og Grøde, vore Haver paa Blomster og Frugt. Paa vore Bjerge græsse Tusinder af Hornkvæg og Faar, og i Bjergenes Indre findes uudtømmelige Forraad af kostelige Metaller samt mange forskjellige Slags kostbare og nyttige Stenarter, der Alt tjener til Velstand, Bekvemmelighed og Pryd. Klimaet erkjendes at være det bedste i Verden, hvorfor Mange opslaa deres Bolig iblandt os, uanset religiøse Anskuelser, og vel maa det siges, at Zions Standard er opløftet for Indsamlingen af Nationerne.

Haarde Tider have vi vistnok døjet; men vi have vundet Kræfter ved at gjennemgaa disse og takke i Dag Gud for, at Alt er, som det er.

Nationen kjender i Dag os, vore Bevæggrunde og Hensigter bedre end for, og vi have de bedste Udsigter til at gjengives vore Rettigheder og Privilegier fælles med andre loyale Borgere i den amerikanske Republik. Derfor gjenlyde Bjerg og Dal i Utah af Tilfredshed og Jubel fra Store og Smaa den 24de Juli 1893. — „Bikuben."

Luften som Livskilde.

Hænger man en Nat, hvor Duggen falder, og der er dragende Skyer paa Himlen, et fintmærkende Thermometer ud i det Fri, kan man iagttage forunderlige Ting. Hver Gang der er klar Himmel over Thermometret, falder det, thi da sender Jorden sine Varmestraaler ud i de ukjendte Regioner hinsides Atmosfæren. Men saa snart en Sky drager hen over Thermometret, stiger det straks — Skyen sender Jordens Varmestraaler tilbage!

Aarhundreder før Menneskene naaede frem til at opstille Læren om Legemers Varmeudstraaling og Tilbagekastningen af Straalerne fra et beskyttende Tag, havde Dyrene løst Spørgsmaalet praktisk. I de varme Lande, hvor den nat-

lige Udstraaling mod den skyfri Himmel er saa stærk, søge de kuldskjære Dyr, Elefanter, Næshorn og hvad de nu hedde alle sammen, Ly under Træernes Kroner. Her kunne de holde sig varme i den kjølige Nat. Det Varmetab, som deres Legeme lider ved Udstraaling, faa de erstattet ved Tilbagestraaling fra Løvtaget, under hvilket de opholde sig.

Hvilken Nytte gjør nu Duggen?

For det Første vander den Planterne. Den indsuges af deres Blade og andre overjordiske Dele, saa de forsynes med tilstrækkelig Fugtighed til at udholde det store Vandtab, de skulle lide gjennem Fordampningen, naar Solen staar op igjen.

Men hermed har den endnu ikke løst sin Opgave. Det Vigtigste staar tilbage.

Hele Dagen igjennem opsuge Planterne en Mængde Solvarme. En stor Del af denne bruges til Fordampningen, til at forvandle en Del af Planternes Vandbeholdning til Damp, og holdes foreløbig bunden af denne. Resten af Varmen udstraales, men det gjør ikke Noget, thi Solstraalerne erstatte Tabet i samme Øjeblik, det lides. Saa snart Natten begynder, hører denne Erstatning op. Altsaa maa Planterne afkjøles. Men de meddele deres Kulde til det omgivende Luftlag, hvis Vanddamp fortættes til Draaber. Herved opnaas to Ting. Først standser Fordampningen, fordi Luften er paa Dugpunktet, og dette er en Varmebesparelse. Dernæst bliver en Del bunden Varme fri gjennem Fortætningen. Planterne faa Erstatning for den Varmekapital, de i Løbet af Dagen anvendte til at omsætte noget af deres Vandforraad i Damp, og dette bliver dem en Tærepenge, der hjælper til at holde Nattefrostens Nød borte. Paa dette Omsætningsforhold beror en Del af den Beskyttelse, Drivhuse yde Planterne. I Drivhuset kan der være lunt selv paa en kold Efteraarsnat. Luften er altid fugtig der inde, og paa Ruderne afsætter sig en Mængde Dug. Herved frigjøres den Varme, der er gaaet med til Fordampningen, og det er den, der i Forening med Tilbagestraalingen fra Glasset af Planternes Udstraaling holder Kulden borte.

Duggen fører altsaa nogle af de Vanddampe, Planterne om Dagen have afgivet, tilbage til dem, hvorved de faa en nødvendig Læskedrik, og tillige skjærmer den dem mod Nattefrosten, dels ved at standse deres Fordampning, dels ved at frigjøre Dampens bundne Varme.

Til Slut et Billede fra en tropisk Egn, hvor Vegetationen i den tørre Aarstid maa savne Duggens kvægende Bad.

Det er Llanos i Syd-Amerika — udstrakte, skovløse Stepper, Hjemsted for utalte Skarer af halvvilde Okser, Muldyr og Heste. Milevidt fra hverandre ligge Hytter, flettede af Græsstraa og Remme og tækkede med Oksehuder. Der bo Dyrenes Ejermænd.

Her er kun to Aarstider: een med Tørke, een med Regn.

I den tørre Tid er Himlen altid klar, Luften altid tør. Aldrig vædes Planterne af en Dugdraabe. Solstraalerne ere som Ild, Luften er forbrændt, Græsset smuldrer til Støv. Jorden slaar Sprækker, som om den rystedes af Jordskjælv. Floder udtørres, Søer og Sumpe forsvinde. Dybt nede i det tørre Dynd ligge Krokodillen og Boa-Slangen i Dvale. Heden døver dem, lige som Kulden døver Nordens Krybdyr. Hyrden rider langsomt afsted paa sin lille, smuktbyggede Hest. Begge ere de halvt bevidstløse af Hede og

Tørst. For hans Øjne brede sig kjølige Søer og skyggende Lunde. Men det er Blændværk, Ørkenens Fata Morgana. Virkeligheden er Støv og visne Straa.

Indhyllede i Støvskyer, ængstede og forpinte af Sult og brændende Tørst strejfe Heste og Hornkvæg omkring med udstrakt Hals og Hoved, snøftende mod Vinden for at spore Uddunstninger fra en Sump, hvor ikke al Fugtighed er tørret bort. Muldyret forstaar bedre at lindre sin Tørst. En kugleformet Kaktus gjemmer under sit tornede Hylster en vandrig Marv. Med Forhovene slaar Dyret Tornene til Side og nærmer forsigtig Mulen til Frugten for at indsuge dens kvægende Saft. Farefrit er det ikke at drikke af denne levende Kilde; ofte faa Dyrene Tornene ind i Hoven og lammes af dem.

Efter den sviende hede Dag følger en kjølig Nat, men den bringer ikke Dyrene Lindring. Store Flagermus suge af deres Blod, medens de sove, eller bide sig fast i dem og fremkalde Betændelse og Saar, der bliver Samlingssted for Moskitoer og andre stikkende og giftige Insekter.

Naar endelig Tørken er forbi, og Regntiden begynder, forvandles Steppens Udseende som ved et Trylleslag.

Neppe er Jordens Overflade gjennemvædet, før den dækkes af Græs og duftende Blomster. Fuglene synge, Vandplanterne aabne deres Blomsterbægre. I det høje Græs ligger den skjønt plettede Jaguar paa Lur; fra sit Skjul maaler den Springet, den skal gjøre for at hugge Kloerne i det forbigalopperende Dyrs Kjød.

Nede i Sumpen bliver det fugtige Ler langsomt og stykkevis loftet i Vejret og derpaa slynget højt op i Luften. Hvem der ved, hvad det betyder, trækker sig skyndsomt tilbage — en kjæmpemæssig Slange eller pantsret Krokodille stiger op af Graven, vakt af sin Bedovelse ved Regnskyllet.

Efterhaanden som Floderne svulme op, og Lavningerne forvandles til Søer, komme Dyrene i Fare for at drukne. Hopperne trække sig med deres Føl op paa Smaahøjder, der endnu ikke skjules af Vandet. Med hver Dag bliver det tørre Rum mindre. Timevis svømme Dyrene om og afbide de Græstoppe, der hist og her rage op over de brune, plumrede Vande.

Mange Føl drukne i dette Ferskvandshav, mange blive tagne af Krokodillerne. En Del, der slippe fra dem, bære Spor af de spidse Tænder hele deres Liv. — Af Studentersamfundets Smaaskrifter.

Blandinger.

En forhistorisk By. Et meget vigtigt arkæologisk Fund gjordes for kort siden i Colorado-Ørknen i de Forenede Stater af et Opdagelsesselskab. De fandt store Bygninger af Sten og omkring Murene kjæmpemæssige Piller, hvorpaa var udhugne Drager og Klapperslangehoveder osv. Paa Toppen af disse Piller var anbragt store Granitstene, der hver vejede mange Tons. Friseornamenterne ligne ægyptisk Billedhuggerkunst og fremvise en langt større Kunst end den, der findes blandt Indianerne i vor Tid. Flere Herrer fra San Diego, California, ere interesserede i Fundet og ere rejste til Stedet for at tage det i Øjesyn.

Poesi.

Mel.: „Tænk naar en Gang."

O, Brødre, Søstre, lad os trofast stride
For Kronen, der er henlagt for Enhver,
Som her for Sandheden kan villig lide
Og altid har Guds Bud og Love kjær.

En liden Flok der findes end i Verden,
Og denne Flok som Banner Korset bær,
Og bramfri gaar i al sin Gjøren, Færden
Fremad, thi den har Jesu Sandhed kjær.

Den lille Flok af Verden agtes ilde,
Og Mange raabe: kun Bedrageri,
Mens de ved selvvalgt Lærdom sig indbilde,
De ville blive salige og fri.

Men, Brødre, Søstre, lad os takke Herren
For Lyset, som han sendte til os ned;
Thi, se, naar Mørket skjulte hele Verden,
Til Israel han saa med Miskundhed.

Om Verdens Børn os haane og foragte,
Lad os dog stedse følge Hyrdens Røst
Og altid efter Visdom, Kundskab tragte,
Det bringer Glæde, Salighed og Trøst.

I dette Liv vi ere kun tilhuse
En liden Stund, i Møje og i Strid.
Vor Trofasthed vil Mørkets Lænker knuse,
Og snart oprinder Morgenen saa blid.

Den Morgen skjøn, som Zions Børn kun vente
Med Glæde, men som Gru forvolder dem,
Som ikke tro, thi Herren da vil hente
Sin Brud og gjøre Zion til sit Hjem.

O, gid da Ingen maa i Flokken savnes,
Som sluttet har med Herren evig Pagt;
Gid Alle maa af Brudgommen da favnes
Og rækkes Kronen, som er dem henlagt!

Da faa vi Fryd for al vor Sorg og Smerte
Og blive kjendte, som kjendtes her.
Da faa vi Hvile for vort tunge Hjerte,
Se, hvilken Løn! O, lad os mødes der!

A. Dahl.

Notits.

»**The Life of Brigham Young**« er Titlen paa en Bog udgivet af Edw. H. Anderson, Ogden, Utah. Denne nye Bog skildrer i kortfattet, men tydelig Form den store „Befrier, Leder, Lovgiver, Diplomat, Kolonist og Statsmand." Forlæggerne ere Geo. Q. Cannon & Sons Co., Salt Lake City.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. A. Carlquist**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).